

MORGEN-VANDRING af Adam Oehlenschäger, 1805

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
 Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
 I dunkle Lye,
De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Skye.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
 Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
 Mellem Høye tre;
Den stod saa ærværdig og saa blid;
 En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
 Et Konge-Thing.

Paa den store Granit, som hisset staaer,
 Stol-Kongen sad,
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
 Saa faderglad;
Og hver en Krieger alvorlig treen,
 Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen,
 Uden Sværd i Haand.

Paa Høyen, hisset, stod Kongens Gaard,
 Med stærken Muur;
Hist havde hans Dotter, den vene Maard!
 Sit Jomfrue-Buur;
Og paa den Tredie et Tempel stod,
 Berømt i Nord,
Der offredes rygende Oxeblood
 Til Asa-Thor.

O venlige Mark! O Lund saa prud!
 Græskiølnø Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
 Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
 Og hilse dem.

Velkommen atter igjen i Aar,
 Paa lunen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
 Blandt Kornet groer.
Som Stierne I blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
 Jert Sommersyn!

Ak Digter! du har kun lidt Forstand.
 Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Ejermand,
 Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
 I Øiet en Torn!
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har,
 I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer
 Sin Foldekniv,
Og skiær sig en Haandfuld, stor og tung,
 Under vranten Snak,
Og blander os i en Sælhunds-Pung,
 Blandt Røgtobak.

Han siger at, smøget paa den Maneer,
 Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
 Nogen Nytte dog,
Forresten vor Skiønhed, rød og blaae,
 Er hap som hip!
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
 Det er hans Princip!

I arme Stakler! Den arme Mand!
 De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
 Gaae Livet hen,
Som ey begriber hvad Gud har giort,
 Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed.

Smaablomster! Ak som det Eder gaaer,
 Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig.
Det nærende Korn kun i Veien han er;
 Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskier
 Kun fromt til Gud!

Kom Blomster! Vi høre tilsammen vi,
 Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
 Om denne Luth.
Og bæv, som Zefir bevæged dit Blad,
 Ved Strengens Klang,
Saa syng vi Hver vor Skaber glad
 En Morgensang.